

[Finansministeren.]

at jeg aldeles ingen Sans har haft for, at vor Revisionsordning trængte til en Ændring.

Endvidere burde man ogsaa huske paa, at i 1925—26, hvilket Finansaar den socialdemokratiske Regering jo havde det fulde Ansvar for, var der med et Overskud paa Driften af godt 1 Mill. Kr. en Formindskelse af Kassebeholdningen af 4 600 000 Kr., men da hørte vi ikke nogen Klage over dette Forhold.

Jeg maa fastholde den fulde Berettigelse for mit Vedkommende til, naar jeg vil maale den Nedsættelse af Udgifterne, der er sket i de 3 Finansaar, at tage Statsregnskabet for 1926—27 til Udgangspunkt og ikke det af min højtærede Forgænger fremlagte Finanslovsforslag for 1927—28. Det ene rigtige er selvfølgelig at tage Statsregnskabet til Udgangspunkt, og den fuldt korrekte Sammenligning kan man først faa, naar der foreligger et Statsregnskab for Finansaaret 1929—30 — det foreligger jo ikke endnu, saa der har jeg maattet nøjes med Finanslovsforslaget. Men naar jeg har et Statsregnskab, er der ingen Grund til at forlange, at jeg skal lægge et Finanslovsforslag til Grund, og det er der i det paagældende Tilfælde saa meget mindre, som dette Finanslovsforslag, hvad jeg allerede har berørt flere Gange, led af meget betydelige Brøst og derfor ikke egnede sig til Sammenligning.

Overhovedet laa jo Forholdet saaledes, at for langt den overvejende Dels Vedkommende var den Nedgang i Udgifterne, som foregik under den socialdemokratiske Regering, en automatisk Nedgang — naturligvis var der sparet paa det ene og det andet Omraade, men det er ganske forsvindende i Sammenligning med de Besparelser, der blev indvundet simpelt hen paa Grund af Forholdenes Natur: Prisfaldet og Faldet i Dyrtids- og Konjunkturtillæget —, medens derimod de virkelige Besparelsesforanstaltninger, som betyder noget, først er kommet under den nuværende Regering.

Statsgældsspørgsmaalet har det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalt sig saa udførligt om, at jeg i det store og hele kan henholde mig til hans Udtalelser. Det er jo rigtigt, at Statsgælden er forøget paa det foreliggende Statsregnskab med 9 Mill. Kr., men hvorfor? Ja, det nævnte det ærede Medlem Hr. Pinholt rigtigt: fordi de 14 Mill. Kr., som min ærede Forgænger havde ment skulde falde paa 1926—27, blev overflyttet til 1927—28, idet man mente, det vilde skade Landmandsbanklaanet, som man den

Gang mente stod for Døren, hvis man havde flere mindre Laan, lige før dette skulde optages. Disse 14 Mill. Kr. tilhører egentlig med Rette min højtærede Forgænger.

Min Forgængers store Reduktion af Statsgælden er jo ogsaa omtalt, og herpaa har det ærede Medlem Hr. Pinholt allerede svaret. Jeg maa tilstaa, at jeg har Fantasi nok til at kunne tænke mig, at hvis jeg nu kom med et Forslag om Forøgelse af Skatter, hvoriblandt ogsaa en Del Forbrugsskatter, med det Formaal at nedsætte Statsgælden med 40 Mill. Kr., saa vilde jeg ikke blive lovprist af det ærede socialdemokratiske Parti som Finansernes Redningsmand, saa tror jeg, der vilde lyde helt andre Toner. Jeg tror heller ikke, jeg vil vinde nogen Laurbærkrans, naar jeg benytter en mulig gunstig Lejlighed til at konvertere det 6 pCt. Dollarlaan fra 1921 og indvinde den dermed forbundne Kursgevinst og mulig ogsaa en Rentegevinst; det er den Slags Ting, som en Finansminister gør og skal gøre, naar Lejligheden byder sig dertil. Men det har ikke noget at gøre med min Konsolideringspolitik i egentlig Forstand, det vil sige med en Politik, der tilsigter at opnaa en Formindskelse af Statsgælden gennem Opsparing, eller derigennem at man optager mindre Laan, end man afbetaler.

Jeg skal pege paa Aaret 1928—29. Der er paa Finansloven opført en Netto- nedgang af Statsgælden paa 23 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i dette Finansaar, og deraf var de 15 Mill. Kr. indvundet ved Kursgevinst paa det svenske Møntlaan, vi optog, og de 10 Mill. Kr. var indvundet ved at betale Møntgælden til Sverige, hvad vi havde opsamlet Penge til i Møntfonden. Men jeg fik ingen Lovprisninger for denne Reduktion af Statsgælden, ikke det, der kunde ligge bag paa en Haand — og jeg fortjente det jo heller ikke, for det var en ren Selvfølge, at jeg — som enhver Finansminister — maatte profitere af de ændrede Kursforhold og af, at Laanet blev tilbagebetalt, naar vi havde opsamlet tilstrækkelig mange Penge til at gøre det.

Men udover disse 15 Mill. Kr. er der dog 8 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som virkelig er indvundet ved, at der er afbetalt mere paa Statsgælden, end der er optaget nye Laan. Og ligeledes ved det næste Finanslovsforslag, det for 1929—30: der er jo en Nettoafbetaling paa Statsgælden af ca. 16 Mill. Kr. Her vilde man altsaa med langt større Ret kunne tale om en Konsolideringspolitik, som gaar ud paa, at der optages Laan til et mindre Beløb end det, hvormed der